

VOORLOPIG VERSLAG van de commissie van rapporteurs voor het ontwerp van wet tot wijziging van de Ziektewet, de Invaliditeitswet, de Werkloosheidswet, het Ziekenfondsenbesluit en de wet van 21 december 1950, *Stb.* K 590, tot uitbreiding van de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit (Wijziging bepalingen inzake loongrenzen).

De overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer heeft geleid tot de volgende opmerkingen.

§ 1. Algemeen

Een groot aantal leden vestigde er de aandacht op, dat in het verleden de gang van zaken met betrekking tot de wijziging van de loongrenzen — laatstelijk bij de wet van 27 maart 1955, *Stb.* 117 —, uit een parlementair oogpunt bezien, zeer onbevredigend was geweest. In aansluiting bij hetgeen reeds in de Tweede Kamer was opgemerkt over de late indiening van het onderhavige wetsontwerp en van vroegere ontwerpen van wet tot wijziging van de loongrenzen voor de sociale verzekeringen (voorlopig verslag dier Kamer nopens dit wetsontwerp, blz. 1), herinnerden deze leden eraan, dat die wijzigingen om administratief-technische redenen moesten ingaan op de eerste januari, voorafgaande aan het tijdstip, waarop het desbetreffende wetsontwerp in deze Kamer aan de orde was. Dusdoende ontstond de onaanvaardbare situatie, zo betoogden zij, dat deze Kamer ten aanzien van de door haar ter zake te nemen beslissing in een dwangpositie kwam te verkeren, daar de uitvoeringsorganen der sociale verzekering en het bedrijfsleven zich, mede naar aanleiding van directieven van departementale zijde, gedroegen alsof de voorgestelde wijziging reeds was tot stand gekomen. Ook bij de openbare behandeling van het wetsontwerp Wijziging van de Invaliditeitswet, de Ziektewet, de Zeeongevallenwet 1919, de wet van 21 december 1950, *Stb.* K 590, tot uitbreiding van de toepassing van het Ziekenfondsenbesluit en de Werkloosheidswet (Verhoging loongrenzen) (4567) had het lid van deze Kamer, de heer Van Bruggen, erop gewezen, dat de Kamer ten gevolge van de situatie — waarop in het voorgaande wederom de vinger werd gelegd — bijna niet meer in volle vrijheid over het wetsontwerp kon beslissen en min of meer genoopt was het te aanvaarden (*Handelingen*, zitting 1956—1957, blz. 3140, rechterkolom). Voorts had, aldus deze leden, reeds het lid dezer Kamer, wijlen de heer Molenaar, in 1955 ter gelegenheid van de openbare beraadslaging over een ontwerp van wet tot verhoging der loongrenzen de aandacht gevestigd op het bezwaar, gelegen in de ten aanzien van de voorgestelde datum van ingang der verhoging te late indiening van het toen aan de orde zijnde wetsontwerp, welke tot een overhaaste behandeling en tot een te laat aannemen van het desbetreffende wetsontwerp moest leiden (*Handelingen*, zitting 1954—1955, blz. 3105).

Sommige leden hadden eveneens ernstig bezwaar tegen de late indiening en de daaruit voortvloeiende te late behandeling van dit wetsontwerp. Het behoorde huns inziens niet voor te komen, dat met betrekking tot een belangrijke aangelegenheid, zoals de verhoging van de loongrenzen voor de sociale verzekering, in de praktijk geruime tijd — thans reeds gedu-

rende een halfjaar — wordt vooruitgelopen op de door het Parlement ter zake te nemen beslissing.

Een groot aantal leden, zij, met wier beschouwingen dit verslag opende, merkte op, dat het wetsontwerp, zoals het thans luidt na de aanvaarding van de amendementen, voorgesteld door de vaste Commissie voor Sociale Zaken en Volksgezondheid uit de Tweede Kamer (stuk nr. 15), wetstechnisch gezien wel zeer ingewikkeld en voorts weinig overzichtelijk was. Zij vreesden dan ook, dat de in de betrokken wetten en in het Ziekenfondsenbesluit te wijzigen en in te lassen artikelen nog wel eens aanleiding zullen geven tot interpretatiemoeilijkheden. Deze leden gaven daarom de Regering in overweging, ingeval het in bespreking zijnde wetsontwerp het *Staatsblad* mocht bereiken, de vraag in studie te nemen, of het geen aanbeveling zou verdienen een wetstechnische herziening van de onderwerpelijke bepalingen te bevorderen.

Vele leden waren eveneens de mening toegedaan, dat de tekst van de bij dit wetsontwerp voorgestelde bepalingen wel bijzonder gecompliceerd was.

§ 2. De voorgestelde methode ter bepaling van de loongrenzen

Herinnerende aan de in het eerste deel van § 1 van dit verslag door hen gewraakte gang van zaken met betrekking tot het tijdstip, waarop in het verleden de wijzigingen van de loongrenzen bij de wet tot stand waren gekomen, zag een groot aantal leden in beginsel een verbetering in de thans ter bepaling van de loongrenzen voorgestelde methode, namelijk om, uitgaande van bepaalde peildata, zekere indexcijfers vast te stellen en op basis van het gemiddelde van deze cijfers te komen tot een criterium, dat normatief zal zijn voor de loongrenzen, welke met ingang van 1 januari van het volgende kalenderjaar zullen gelden.

Evenzeer was het huns inziens toe te juichen, dat er, wanneer het onderhavige ontwerp tot wet zal zijn verheven, telkens gedurende een heel kalenderjaar op het gebied van de loongrenzen rust zal heersen en dat gedurende dezelfde spanne tijds zal vaststaan, wie wel en wie niet ingevolge de ter zake relevante wetten in de sociale verzekering is opgenomen. De bezwaren, aan onzekerheid te dezen eigen, aldus verder deze leden, zijn ook aan de overzijde van het Binnenhof gereleveerd en erkend door de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Volksgezondheid, die immers tijdens de openbare beraadslaging over het onderhavige wetsontwerp in de Tweede Kamer had opgemerkt, dat zijns inziens „een van de belangrijkste doelstellingen (van het wetsontwerp) geweest (is), het zogenaamde „duiventileffect“, het in- en uitvliegen, zoveel mogelijk te refuseren ...” (*Handelingen* dezer zitting, blz. 4003, linker kolom).

In hun vorenweergegeven mening werden de hier aan het woord zijnde leden versterkt door de omstandigheid, dat de Sociaal-Economische Raad in zijn vergadering van 13 november 1959 met algemene stemmen een advies had vastgesteld, dat het in het wetsontwerp neergelegde beginsel tot uitgangspunt had.

Sommige leden verklaarden, dat zij zich met het ontwerp van wet, zoals het aanvankelijk luidde, zeer wel hadden kunnen verenigen. De Sociaal-Economische Raad had huns inziens met zijn advies over de onderwerpelijke materie een goed stuk werk verricht. Het in het ontwerp neergelegde systeem was, naar hun inzicht, niet slechts een compromis, doch ook een verantwoorde synthese tussen de twee zienswijzen, welke te dezer zake tegenover elkaar staan. Aan de ene kant, zo riepen zij in herinnering, heerst de opvatting, dat de loongrens als een absolute welvaartsgrens is te beschouwen met als consequentie, dat deze alleen bij veranderingen in het prijspeil behoort te worden aangepast, en aan de andere kant huldigt men de zienswijze, dat de sociale ver-

zekering steeds dezelfde groep werknemers zal moeten omvatten, zodat de loongrens alle bewegingen van het loonniveau behoort te volgen.

Deze leden, die principieel de loongrens als een welvaartsgrens beschouwden, konden zich niettemin verenigen met het compromissaire systeem van het ontwerp, waarbij de loongrens het gemiddelde van de prijs- en loonbewegingen volgt. Dit systeem kwam hun aanvaardbaar voor, daar het begrip welvaart in zekere mate relatief is. Bij een constant niveau van het reële loon zal immers het welvaartsgevoelen in verband met de stijging van het algemene welvaartspeil wijzigingen ondergaan. Een zekere verhoging van de loongrens, ingeval een stijging van de algemene welvaart optreedt, konden daarom ook deze leden juist achten.

Anderzijds achtten de hier aan het woord zijnde leden het van wezenlijk belang, dat de loongrenzen de beweging van het loonpeil in de toekomst niet geheel zullen volgen. Aldus zal immers worden bereikt, dat de best betaalde werknemers, die met de stijging van de welvaart geleidelijk aan een zeer bevredigend welvaartspeil bereiken, uit de sfeer van de collectieve zorg overgaan in de kring van hen, die er individueel verantwoordelijk voor zijn, de voorzieningen te treffen, welke zij voor zich zelf wenselijk achten. Voor de ontwikkeling van een vrije maatschappij oordeelden deze leden zulks van groot belang.

Niet slechts met het in het onderhavige ontwerp voorgestelde systeem van aanpassing van de loongrenzen konden deze leden zich verenigen, doch evenzeer met het voorstel de aanpassing volgens dit systeem automatisch telkens op 1 januari te doen geschieden. Ook zij achtten het van groot belang, dat op die wijze rust en zekerheid zullen worden bereikt en dat niet telkens opnieuw langdurig behoefte te worden onderhandeld door de verschillende groeperingen met uiteenlopende opvattingen. Een dergelijke gang van zaken leidt uiteindelijk immers tot het bedenkelijke gevolg, dat het Parlement met betrekking tot de aanpassing van de loongrens praktisch voor voldongen feiten wordt geplaatst.

Voorts noemden ook de hier het woord voerende leden het juist, dat de verzekerden, wanneer de voorgestelde regeling kracht van wet zal hebben verkregen, in het algemeen ten minste gedurende een jaar verzekerd zullen blijven.

Vele andere leden verklaarden zich zonder bezwaar met het wetsontwerp te kunnen verenigen. Het voorgestelde automatisme ter zake van de wijziging van de loongrenzen achtten ook zij in vergelijking met de tot dusverre te dezen gevolgde werkwijze, waaraan een zekere wisselvalligheid eigen is, een verbetering.

Een groot aantal leden merkte nog op van oordeel te zijn, dat het indexcijfer voor de lonen, bedoeld in de in het ontwerp van wet voorgestelde nieuwe artikelen van de Ziekwet, de Werkloosheidswet en de Invaliditeitswet, gelet op de tendens in verscheidene bedrijfstakken te komen tot arbeidstijdverkorting, nader zal moeten worden gerelateerd aan maand- en weklonen. Het was deze leden niet ontgaan, dat de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Volksgezondheid bij de openbare beraadslaging over dit wetsontwerp in de Tweede Kamer had medegedeeld de indruk te hebben, „dat wij langzaam aan koersen in de richting van de hantering van het begrip week- of maandloon” (*Handelingen* dezer zitting, blz. 4004, rechter kolom), doch zij zouden gaarne daarover het oordeel van de bewindsman vernemen.

Wijders gaven de leden, hier aan het woord, als hun mening te kennen, dat — gelet op de omstandigheid, dat het patroon der levensbehoeften zich steeds weer wijzigt, of, zoals sommige leden in het vorenstaande hadden opgemerkt, dat het begrip welvaart in zekere mate relatief is — een indexcijfer, gericht op de kosten van het levensonderhoud, slechts gedurende betrekkelijk korte perioden een exacte indicatie kan geven van de werkelijke ontwikkeling van het kostenpeil. Zij zouden het op prijs stellen, indien de Regering haar opvattingen te dezer zake in haar antwoord aan deze Kamer nader zou uiteenzetten.

§ 3. De door amendering in het wetsontwerp aangebrachte wijzigingen

Vele leden verklaarden ten aanzien van het in bespreking zijnde ontwerp van wet enkele bedenkingen te hebben. De ratio van de wijzigingen, welke in de Tweede Kamer door amendering in het oorspronkelijke wetsontwerp zijn aangebracht, was n.l. deze leden ontgaan. Zij betwijfelden, of deze amendering wel zinvol was geweest, in het bijzonder, wanneer zij deze bezien tegen de achtergrond van de in studie en voorbereiding zijnde reorganisatie van de sociale verzekering en de ziekenfondsverzekering.

Het wetsontwerp in zijn oorspronkelijke vorm was erop gericht om in de betreffende wetten een zeker automatisme op te nemen voor het wijzigen van de loongrenzen ter bepaling van het verzekeringsplichtig zijn ingevolge de Ziektewet, de Werkloosheidswet en het Ziekenfondsenbesluit en ter bepaling van het premieplichtig zijn krachtens de Invaliditeitswet. Voor dit automatisme had de Sociaal-Economische Raad unaniem een bepaald systeem geadviseerd, te weten een koppeling van de loongrenzen aan de indexcijfers van de lonen en van de prijzen. Of het systeem, dat de Sociaal-Economische Raad had ontwikkeld, over een reeks van jaren bevredigend, laat staan onfeilbaar, zou werken, viel uiteraard niet te voorzien, doch wel was duidelijk, dat t.z.t. gebleken leemten nog altijd door wetswijziging zouden kunnen worden weggenomen.

Door de amendering zijn thans, zo vervolgden deze leden, bij wijze van veiligheidsmaatregel in het ontwerp van wet mogelijkheden geopend om bij algemene maatregel van bestuur op grond van bijzondere omstandigheden van het te introduceren automatisme ter zake van de bepaling van de loongrenzen af te wijken. Zij vroegen zich af, of deze wijziging van het oorspronkelijke wetsontwerp nu wel zozeer nodig was. Zij zouden de voorkeur hebben gegeven, zo voegden zij hieraan toe, aan een regeling, krachtens welke afwijkingen van het systeem van automatische aanpassing van de loongrenzen aan de relevante indexcijfers bij de wet zouden worden bepaald.

Vele andere leden daarentegen hadden met waardering kennis genomen van de welwillende houding, welke de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Volksgezondheid tijdens de hervatte beraadslaging in de Tweede Kamer over het onderhavige ontwerp op 25 mei jl. had aangenomen ten aanzien van de in die Kamer tot uiting gebrachte wens, in het ontwerp de mogelijkheid op te nemen op grond van bijzondere omstandigheden van de systematiek, welke het ontwerp beoogt in te voeren, af te wijken (*Handelingen* dezer zitting, blz. 4038, linkerkolom).

Sommige leden hadden geen onverdeelde waardering voor enige nieuwe elementen, welke ten gevolge van de amendering door de Tweede Kamer in het oorspronkelijke wetsontwerp waren gekomen. Zo achtten zij het onjuist, dat de wettelijke verzekering thans ook gedurende een vol jaar zal voortduren, indien in de loop van het jaar het loon van de verzekerde ten gevolge van incidentele loonsverhogingen, b.v. door promotie, boven de loongrens uitkomt. Individuele loonsverhogingen, zoals zij hier bedoelden, komen niet tot uitdrukking, zo betoogden deze leden, in het algemene loonindexcijfer en worden dus aan het eind van het jaar ook niet opgevangen door een aanpassing van de loongrens. Het zgn. duiventileffect doet zich hier derhalve niet voor. Naar hun mening is er dan ook geen enkele aanleiding om deze verzekerden, wier loon ten gevolge van incidentele verhogingen de loongrens overschrijdt, toch een vol jaar wettelijk verzekerd te laten.

Dezelfde leden achtten de belangrijkste wijziging, welke het oorspronkelijke ontwerp in de Tweede Kamer had ondergaan, de toevoeging van enkele nieuwe leden aan de voorgestelde artikelen 1a van de Ziektewet, 4a van de Werkloosheidswet en 55a van de Invaliditeitswet, krachtens welke de Regering de bevoegdheid zal krijgen om bij algemene maatregel van bestuur van het in het ontwerp neergelegde systeem af te wijken. Met de leden 6 en 7 van de genoemde artikelen konder de hier aan het woord zijnde leden zich wel verenigen. De mogelijkheid tot aanpassing van de loongrens, ingeval zich na 31 juli

bijzondere ontwikkelingen op het terrein van de loonvorming voordoen, zal huns inziens een verbetering kunnen betekenen.

Een wijziging van het ontwerp van veel principiële aard achtten deze leden de invoeging van het achtste lid van de meergenoemde artikelen, krachtens welke de Regering van het systeem kan afwijken, indien het aantal verzekerden, voor wie premie ingevolge deze wet moet worden betaald, beduidend zou toenemen dan wel afnemen. Door deze toevoeging aan het voorgestelde complex van bepalingen zal het systeem van het wetsontwerp gemakkelijk op losse schroeven kunnen komen te staan. De opzet van het wetsontwerp is toch immers, aldus deze leden, dat zich met de stijging van de welvaart geleidelijk aan een lichte daling van het aantal verzekerden zal voordoen. Indien men een daling van het aantal verzekerden ten gevolge van het toenemen van de welvaart te spoedig zou beschouwen als een motief om van het systeem af te wijken, zou er, naar hun inzicht, niets overblijven van het thans te introduceren aantrekkelijke automatisme en dus evenmin van de rust en zekerheid op het gebied van de loongrens, welke het bedrijfsleven ten gevolge van de voorgestelde wetswijzigingen ten deel zal kunnen vallen.

Bij deze leden was de vraag gerezen, zo verklaarden zij nader, hoe de Regering het woord „beduidend” in lid 8 van de voren naderaangeduide artikelen opvat. Het was hun opgevallen, dat bij de openbare beraadslaging over het onderhavige wetsontwerp aan de overzijde van het Binnenhof de heer De Kort, die als voorzitter van de vaste Commissie voor Sociale Zaken en Volksgezondheid de amendementen, welke tot de onderwerpelijke wijziging van het oorspronkelijke ontwerp hadden geleid, had verdedigd, had gesproken over mogelijke kwalificaties — zoals „nog niet desastreus”, „nog niet onrustbarend” en „zeer toe te juichen” — van een verandering in het aantal wettelijk verzekerden (*Handelingen* dezer zitting, blz. 3997, rechterkolom) en zijn opvatting nader had geconcretiseerd door te stellen, dat voor hem „een sein op rood zou gaan”, „zodra het ziekenfondsbestand 15 pct. boven of onder het per 1 januari 1959 genoteerde percentage van de bevolking komt” (ib., blz. 4009, linkerkolom). De hier aan het woord zijnde leden namen aan, dat de heer De Kort ten aanzien van een wijziging van die grootte in het ziekenfondsbestand de kwalificatie „onrustbarend” op haar plaats zou achten. Zij zouden echter gaarne vernemen, of de Regering voor de toepassing van het meerbedoelde lid 8 een afwijking van het oorspronkelijke aantal verzekerden van 15 pct. als norm in gedachten houdt. Zulk een percentage bood huns inziens nog genoeg ruimte; met een engere norm zouden zij zich niet kunnen verenigen.

Intussen achtten deze leden het in principe onjuist, dat de onderwerpelijke belangrijke kwestie in het wetsontwerp, zoals het thans luidt, geheel aan de prudentie van de Regering wordt overgelaten. Belangrijke veranderingen in het aantal verzekerden kunnen zich, zo meenden zij, slechts zeer langzaam ontwikkelen; een aanpassing van de voor de wettelijke verzekering gestelde grens zou huns inziens — te dezen deelden zij de opvatting van vele leden, in de tweede alinea van deze paragraaf weergegeven — zo nodig zeer wel tijdig bij de wet tot stand gebracht kunnen worden.

§ 4. Verspreide opmerkingen

Vele leden wilden te dezer plaatse verklaren, van oordeel te zijn, dat binnen afzienbare tijd — en bij voorkeur op zo kort mogelijke termijn — een nieuwe invaliditeitswet tot stand zal dienen te komen, welke — gelijk ook in het voorlopig verslag van de commissie van rapporteurs uit deze Kamer voor het ontwerp van wet tot vaststelling van hoofdstuk XII der rijksbegroting voor het dienstjaar 1960 was opgemerkt (blz. 9, linkerkolom) — het gehele terrein zal bestrijken, dat thans behoort tot de vigerende Invaliditeitswet en de ongevallenwetten. Deze leden konden zich moeilijk indenken, dat een invaliditeitswet, zoals hun voor ogen stond, nog een loongrens zou kennen.

Dezelfde leden waren voorts van oordeel, dat de Ziektewet zal moeten worden aangepast aan de nieuwe invaliditeitswet, waarop zij in het voorgaande doelden. Of de Ziektewet, na te zijn aangepast, nog een loongrens zal dienen te kennen, wilden zij voornamelijk in het midden laten. Wel waren deze leden ervan overtuigd, dat bij de bedoelde aanpassing het vraagstuk van de loongrens in discussie zal komen, zodat bij die gelegenheid, mocht het thans in bespreking zijnde ontwerp het *Staatsblad* hebben bereikt, de doelmatigheid en de juistheid van de automatische aanpassing van de loongrenzen aan de indexcijfers voor de lonen en de prijzen onder de loep zullen kunnen worden genomen.

Met betrekking tot de Werkloosheidswet merkten de hier aan het woord zijnde leden op, dat zij een loongrens voor deze wettelijke verzekering als verouderd beschouwden. Zij vleiden zich niet de hoop, dat binnen afzienbare tijd een ontwerp van wet zou worden ingediend tot afschaffing van de loongrens voor de verzekering krachtens deze wet, waarvoor bij de openbare beraadslaging over het onderhavige wetsontwerp aan de overzijde van het Binnenhof ook een lans was gebroken door het lid der Tweede Kamer de heer Van Nierop (*Handelingen* dezer zitting, blz. 3999, linkerkolom). Voor de Werkloosheidswet zal naar de mening van deze leden het automatisme in het in bespreking zijnde wetsontwerp dan ook slechts van tijdelijke betekenis kunnen zijn.

Vele andere leden deelden de opvatting van de leden, vóór hen aan het woord, ter zake van de wenselijkheid, dat een nieuwe invaliditeitswet geen loongrens zal kennen en dat de loongrens in de Werkloosheidswet zal verdwijnen.

Sommige leden stelden, dat het — gezien hun eerder in dit verslag ontwikkelde gedachtengang ter zake van het aan het onderhavige wetsontwerp ten grondslag liggende systeem van wijziging van de loongrenzen — wel geen uitvoerig betoog meer behoefde, dat zij grote principiële bezwaren hadden tegen afschaffing van die grenzen voor sommige verzekeringswetten, zoals wel wordt voorgesteld en ook in het vorenstaande is bepleit.

Van verschillende zijden verklaarde men gaarne het oordeel van de Regering over de wenselijkheid van een loongrens voor de onderscheidene sociale verzekeringen te zullen vernemen.

Vele leden, zij, die in het bovenstaande uitvoerig aandacht hadden besteed aan de loongrens in verband met de wenselijkheid een nieuwe invaliditeitswet tot stand te brengen en voorts de Ziektewet aan die nieuwe invaliditeitswet aan te passen, realiseerden zich, dat er nog altijd een koppeling van het Ziekenfondsenbesluit aan de Ziektewet bestaat. Bij een aanpassing van de Ziektewet, zoals deze leden voor ogen stond, zouden huns inziens tevens de doelmatigheid en de juistheid van het automatisme voor de ziekenfondsverzekering kunnen worden getoetst.

Een groot aantal leden, eerder in dit verslag aan het woord, de opvatting delende van het lid der Tweede Kamer de heer Van Mastrigt, dat de loongrens voor de verschillende sociale verzekeringen, waarop het onderhavige wetsontwerp betrekking heeft, niet dezelfde betekenis heeft (*Handelingen* dezer zitting, blz. 4001, linkerkolom), was van oordeel, dat de noodzaak te komen tot ont koppeling van de grenzen, geldende voor de regeling krachtens de Ziektewet en voor die krachtens het Ziekenfondsenbesluit, steeds meer urgent wordt.

Conclusies

Vele leden merkten ten slotte nog op, dat zij, hoewel zij, gelijk gezegd, niet konden inzien, dat de tijdens de behandeling in de Tweede Kamer in het wetsontwerp aangebrachte wijzigingen een verbetering betekenden, met het ontwerp van wet, zoals het thans luidt, wel akkoord konden gaan. De hier het woord voerende leden hadden echter gaarne wat meer vertrouwen in de te verwachten reorganisatie van het gehele complex der sociale verzekering, alsook in een unaniem advies van het georganiseerde bedrijfsleven, tot uiting zien komen, zodat de thans door amendering aangebrachte wijzigingen, waarvan zij overigens geen ongewenste consequenties verwachtten, achterwege hadden kunnen blijven.

Vele andere leden herinnerden eraan, dat zij eerder in dit verslag hadden verklaard met instemming te hebben kennis genomen van de welwillende houding, welke de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Volksgezondheid had aangenomen tegenover de desiderata van de Tweede Kamer ten aanzien van dit wetsontwerp, zoals het aanvankelijk luidde. Zij verklaarden thans, dat deze tegemoetkomendheid het hun gemakkelijk maakte hun instemming met het voorgestelde te betuigen.

Sommige leden verklaarden nog, dat zij met het in dit wetsontwerp voorgestelde systeem wel konden instemmen, mits althans het antwoord van de Regering op de door hen in de voorlaatste alinea van § 3 gestelde vraag bevredigend zou luiden.

Bij het grote aantal leden, met wier beschouwingen dit verslag opende, ontmoette het geen bezwaar — zij het met inachtning van de geuite bedenkingen ten aanzien van enige onderdelen — het onderwerpelijke ontwerp van wet steun te verlenen.

Vastgesteld 21 juni 1960.

DIEPENHORST (voorzitter)
OOSTERHUIS
SCHORER
TEIJSEN
SCHOUWENAAR-FRANSEN.